

sen af dette Møde, indleveret *en Adresse med rundt regnet 500 000 Underskrifter*, der gaar ind for en særlig dansk Aktivitet.«

I 1920 havde man skabt en Grænse, der virkelig dækkede Nationaliteten. »Det var saa at sige et Balancepunkt i den grænsepolitiske Kamp, vi fandt. Den Tro, som nu visse Kredse har paa, at Balancepunktet skulde have forskudt sig, er udsprunget af en Optimisme, der er skøn, men farlig. Den savner efter mit Skøn det Element af Afventning og realistisk Vurdering, der i en Sag af denne Art maa være et nødvendigt Fundament. Det er meget klogere, som den højtærede Udenrigsminister gør det nu, at *holde sig til Dagens praktiske Problemer*, de er svære nok til at kræve al vor Kraft, de staar næsten truende for os i deres Format og Vanskelighed. Det er nu Opgaven, som det ogsaa er fremgaaet af den højtærede Udenrigsministers Tale her i Dag, at dække f. Eks. det kulturelle Behov dernede, og jeg glæder mig, som sikkert hele det høje Ting, over de Oplysninger, den højtærede Udenrigsminister gav. Vi glæder os over hvert Fremskridt paa dette Omraade, der er Tale om. Vi vil følge med den yderste Interesse det Arbejde, der gøres for at søge de danske Organisationer anerkendt som politisk Parti. Vi ved, hvor frygtelig Situationen er for Danskheden dernede. Vi er enige i at søge denne Danskhed støttet og styrket stærkest muligt.«

From (V.) vendte sig mod, at den foregaaende Taler havde kaldt det sydslesvigske Udvalgs Arbejde uansvarligt. »Der kan være delte Meninger om Rigtigheden og Betimeligheden af det Standpunkt, som dette Udvalg har indtaget, men jeg vil hævde, at de Mænd, der er gaaet ind for det med deres Navn som Borgen, i hvert Fald har Krav paa, at man behandler deres Arbejde alvorligt, at man gaar ud fra, at de gaar ind for denne Sag af hele deres Overbevisning og med den Ansvarlighed, de som Personer er Udtryk for.«

Taleren gjorde gældende, at »lige saa farligt det vilde være at bygge vor Politik paa en Konjunkturbevægelse, lige saa farligt vilde det være at betragte alt det, der nu sker dernede, som Udslag af Opportunisme, og derfor benægte dets Værdi. Jeg kan udmærket følge de ærede Medlemmer, der stiller det saadan op, at de Mennesker, der har været tyske hele deres Liv, ikke pludselig kan blive danske. Det tror jeg heller ikke paa. Det, der for mig er Hovedsagen, er, at naar der i Sydslesvigs Befolkning er et saa levende og kraftigt Ønske om en Orientering mod Nord, maa det være Danmarks Sag at støtte og hjælpe den af al vor Magt og al vor Evne, og det maa være vor Pligt at sørge for, at det sker paa et retfærdigt Grundlag over for saavel Tyske som Danske. Det er en ærlig Sag, hvis man ikke tror paa en Udvikling i dansk Favør, men selv om